wä ollin minna ülle se koggona päiwä töisen küllän omma asja pääl, lätsin wasta Öddangut Küllä-meestega körtsi nink maggasin Ösel selle nihhe körwal, ja töisel Hommungul lätsin minna Küllä Rahwaga ütten kerkutte.

Kik Tunnistajid kutsuti kokko, nemmä saiwa ülle kuultus, nink nemmä ütliwä kik ütte melega ülles, et kik mes sesamma Wang om könnelenu, selge nink tõsine Jutt olles.

Kes nüüd teddä wois ärräsundida, kunna kik tunnistiwa, et temmä digest olli üttelnu? Kui temmä nüüd hä täkki Aiga olli wangim istnu, nink többitses sanu; anti temmäle üts paremb asse, Wangi Kubia Majan. Sün elli temmä nüüd ausaste nink tassaste päle, nink eggämees hallestas temmä ülle, nink piddäs teddä ilmsätä. Ent temmä pälekaibamisse man olli weel mõnni assi selletämätta, et teddä kohhus sis weel ei woinu wallale laske. Se man kulus nüüd jälle mõnni hä Aig ärrä, nink waise Naise Maja olli jo jälle wasrsest üllesehhitetu. Ent enne kui keäke mõtles, nätse! jo olli jälle

Tulli

Tulli wäljä, nink Naise maja palli töist körda ärrä.

Nüüd heikas se Wang, kui sönna Lina todi sest töisest Tullekahjust, kas minna seddä jälle ollen tennu? Ent jäi ka nüüd jälle juurdlematta, kes seddä kurja olli tennu; nink keäke ei woinu temmä päle mõttleda, sest et temmä jo ommast Wangist ei olnu wäljä lastu. Ülle selle wastse kahjo unnetiwa kohtu wannamba pea seddä wanna Önnetust ärrä, nink se Wang käsk omma Õigusse päle, nink nõudis Wallalelastmist. Jo piddi temmä Tahtminne pea sündimä: Ent nüüd panne tähhele, ke sinna seddä loet, kui tulli Aig, kumman Jummal seddä sallaja Kurjust walge ette tahtis tuwwa, kumb ni ärräpeedetu olli, et ütsik Innimesse silm seddä es kõhtanu läbbi juurdleda.

Üttel Pühhäpäiwäl läts meije Wangi-mees ka Wangi kerkote, (Sest Saksa maal om Wangi dille omma Kerk nink säetu Oppetaja,) kun Oppetaja sest asjast juttustas: et neide Hengede Sundus nink Hukkatus, kumma sin Ilman me-

lega